

JALCS IRÉN

Ima

Barátaimnak ott fent a mennyben és itt lent a földön!
Szeretlek benneteket!

Uram! Beszélnem kell Veled, kérlek, hallgass meg engem! Ó, Uram, itt vagy! Beszélünk kell. Nagy rajtam a teher. Kérlek, oldd fel! Be akartam menni hozzád ma, de a lépcsőnél megálltam. Tudod, hogy nem tudok ott igazán beszélgetni Veled. Könnyfátyolos szemmel inkább hazatértem. Mert csak itt tudom igazán elmondani, amit akarok. Azért, mert nem járok mindennap a templomodba, és nem tartok böjtöt sem, azért hiszek Benned. Hiszek, mert végig éreztem életem során, hogy ott vagy velem. Mikor azt mondtam, nincs tovább, Te erőt és irányt adtál. Soha nem éreztem konkrétan semmit, ezáltal nagy terhet róttam Rád. Neked kellett döntenem abban, hogy mi legyen a további utam. Mindig csak azt mondtam: Istenem, segíts! És Te ott voltál. Gyenge voltam vágyaimat megfogalmazni. Most viszont kérni szeretnék. Konkrétan kérni. Most tudom, mit szeretnék, mire vágyom! Elmondom, mi az a teher, ami nyomja lelkem. Ugye, meghallgatsz? Persze, hogy meghallgatod, hisz mindig ezt teszed! Hogy van ennyi erőd? Mondd? Nem tudok már úgy élni, hogy állandóan könnyes a szemem. Rengeteg csatát megvívtam már az élet tengerén, de mindig erős voltam, és újra kezdtem. Soha nem fájt úgy semmi, mint ez a mostani. Boldogságra, szeretetre vágytam itt belül. Kaptam is. Nem panaszkodom, Uram, csak...

Ó, ez a csak ne lenne, mert ez az én gondom, Uram! Életem utóbbi szakaszában próbára tettél rendesen, és én nem értem. Sok-sok embert küldtél nekem, hogy velem legyenek. Barátot küldtél, kollégákat, esetleg azt, aki társam lehetne. Hálás vagyok érte Neked, nagyon. Sok barátom van, és ettől boldog vagyok. Szeretem őket nagyon, és fontosak nekem. Minden barát egy gyémánt, és vigyázni kell rá. Én vigyázok is rájuk nagyon. Szorítom őket magamhoz, mert sokat jelentenek ne-

kem. Rengeteg szeretetet és ismeretet kapok tőlük. Mert mindenkitől sokat tanulok. Tudom, kevesebb lennék nélkülük. Volt néhány barát, aki mélyebben megérintette a lelkemet. Igencsak volt. Olyan szeretetet sugároztak felém, olyan ölelő fényt, hogy azt el sem tudom Neked mondani. Felderült a lelkem, mikor velük találkoztam. Mert őszinte, tiszta szeretetet kaptam. Az a gond ezzel, tudod, hogy mindig csak olyan szalmaláng volt. Szívembe zártam őket, nagyon, de feladatomban még csak most jött. Olyan embereket küldtél, akik ők maguk is szeretetre vágytak, ott belül a lelkük mélyén. Ez nem is gond, ez jó dolog. Szeretem őket, nagyon-nagyon. Úgy érzem, ők is boldogok voltak ez által. Ugye, Uram? Nem tévedek? Kevés, nagyon kevés időt adtál mindig, hogy velük legyek. Mondd, miért? Te elvitted őket magadhoz. Valahol megértelek. Nagyon értékes gyöngyszemeket vettél magadhoz. Jó velük lenni, ugye? Tudod, azt mondják itt a földön, hogy csak a jók mennek el. Ez nem igaz, Uram! Mert akkor itt lent csak rosszak lennének, de akkor hogy találkoztam volna ilyen sok jó emberrel? Tudod, mind azt mondták, hogy „boldog vagyok, hogy találkoztunk. Kívánom, hogy légy boldog, mert, ha valaki, akkor Te megérdemled.” Mindenki hitte, hogy megtalálom a boldogságom. De Uram! Én nem találok! Tudod, ma döbbsentem rá, hogy talán ez a további sorsom. Adtam szeretetet, lelki támaszt barátnak, társnak, de a forgatókönyv megisméltődött, megint kaptam szeretetsugarat, nem kicsit, nagyot, De Te nem hagytad, hogy kinyissa szírmát. Azt mondtad, hogy ennyi volt, nincs tovább! Miért? Mondd, miért? Elveszett, mondd, minden remény, hogy egyszer boldog leszek én? Boldog lennék, ha nem csak barátot, de időt is adnál! Ezt kérek most Tőled! Időt! Sok-sok időt! Tudod, hogy mindig nehezen engedem el őket. Ettől fátyolos állandóan a szemem. Ragaszkodnék hozzájuk, de már nem tehetem. Temetőben, fejfánál állva mesélem el, hogy milyen nagyon hiányzik, és mennyire szeretem. Sokszor csak egy kődarabnak mesélek, mert, Uram, tudod, mi már csak így temetkezünk. Ahol sír van, ott a kezemmel morzsolom a földet, mert ezáltal közelebb érzem magamhoz, fejfára borulva mondom, hogy szeretlek, és ha-

gyom, hogy záporozó könnyem locsolja a síron a virágot. Szépek a virágok, Uram! Rendkívül szépek, az igaz. Most megint kinyitottál egy kaput, de látom, már zárni akarod. Ne! Ne! Ne zárd be! Hagyd még nyitva! Ne akard, hogy ne legyen velem! Hagyd, hogy szeressem őt még sokáig. Küldöm szeretetemet felé, s ő a halálra készül, de én nem akarom! Azt akarom, hogy sokáig boldog legyen! Nagyon szeretne még élni, tudom, és feladata is rengeteg lenne még. Itt kell, hogy maradjon. Hadd legyen boldog még, és ezáltal én is! Ne zárd még be a kaput! Korán van még, Uram! Még adni, adni akarok, mert szeretem őt nagyon! Most konkrétan időt kérek én! Időt, Uram! Sok-sok időt! Ó, Uram, adj kis boldogságot, hagyd kinyílni a virágot!

Köszönöm, Ámen!

Rózsák násza

Mese Neked, Kedves!

Hol volt, hol nem volt, ez nem az Óperenciás tengeren túl volt. Ez itt, a mában, a valóságban történt meg. Mesének tűnő igaz történet ez. Ha olvasod, mesének véled, pedig egy ember érzéseit tárja fel Neked. Olyan érzéseket, amelyek belülről, a szívből jönnek, és csak Neked szólnak. Fogadd szeretettel még akkor is, ha már felnőttél. Talán majd egy napon eszedbe jut e mese, mikor már a papír is megsárgulna, ha arra írtam volna, és én már az égi mezőkön leszek. Talán unokáid ugrálnak majd körbe, mikor véletlenül eszedbe jutok, és a mesére gondolsz majd, amit Neked írtam, akkor régen. Rád mosolygok akkor, fentről. Megsimogatom az arcodat, és azt mondom onnan is, hogy szeretlek nagyon. Öregkorodban, ha a napsugár melege megsimogatja arcod, akkor az én vagyok, mert akkor is veled vagyok. Íme, a mese, Drága, csak Neked! Sok-sok évet megéltem már, mire a sors Feléd navigált. Volt bennem sok-sok bánat, szomorúság ekkorra. Hihetetlen csodának véltem, mikor lelked felfedeztem. Benned összegyúrva találtam meg mindazt,

amit addig kerestem. Először nem érdekelt a külsőd, mert úgy lenyűgözött a belsőd. Mióta megláttalak, attól a pillanattól minden gondolatom Te vagy. Elmeséltem Neked útkeresésem történetét. A sivatagot, ahol a kincset kerestem. Te vagy az én kincsem. Igaz, felástam érte a fél sivatagot, de megérte! Szorosan próbáltam magamhoz szorítani az én kincsemet, és imádkoztam, maradjon az ölemben végleg. Féltem, hogy a sivatagi vihar elrepít tőlem. Éreztem, megtennék Érted bármit, csak kérned kell, és mérlegelés nélkül teljesítem Neked. Soha, senki ezt még nálam nem érte el. Veled úgy éreztem, szárnyalhatok szépen. Örültem, hogy életem része vagy. Nevedet suttogtam esténként, és Rád gondolva ébredtem mindennap. Örültem, amikor találkoztunk, mert minden gyönyörűen pompázott. Kinyitottál számomra egy ismeretlen kaput, és én hittem, hogy végigkísérsz az ismeretlen úton. Egyik nap azt mondtam, hogy minden boldogságom az életemben az, hogy Te nekem vagy. Nem kellett sokat várni a válaszra. Gyorsan írtál, hogy bezárul a kapu. Nincs több séta. Véget ért a földi csoda. Elfogadtam, mit is tehettem volna, de szívből nem töröltelek soha. Szenvedtem sokat, nap mint nap, de csak azon imádkoztam, hogy Te boldog maradj. Jobban érdekelt az, hogy mi van Veled, mint az, hogy én szenvedek. Is-tenem! – Ugye, jól van és boldog? – kérdeztem, mikor a Bazilika elé lépem. Ez egy nap kétszer megtörtént velem. Reménykedtem, hogy visszatérsz, de hinni nem hittem. Akkor, azon az egyik napon, olyan gyönyörű álmom volt, hogy vizes párnám és könnyes szemem jelezte ébredéskor, milyen szép mesevilágban jártam éppen. Tudod, miután elköszöntél, mindenütt kerestelek. Az utcán azt reméltem, felém sietsz éppen. Így indultam mindig útnak, és úgy tértem haza, hogy elkerültél éppen. Álmomban felhívtál, és azt mondtad: itt a Te kincsed. Nem veszem el, csak kicsit kirándultam, szívem. Örömöm leírhatatlan volt. Minden vágyam az volt, hogy Veled legyek. Gondolatban megsimogattam arcod, hogy érezd a szeretetemet. Nem csak a búcsúzásig tartott. Találkoztót kértél, és én rohantam, hogy lássalak. Bársonyos kezeddal megsimogattál, és forró csókkal elvarázsoltál. Megfogtad a kezem, és kérted, tartsak Veled. Meglepetés, mondtad!

Nagy utazáson voltam, hogy Téged oda vihesselek, ahol beteljesül minden álmod. Hirtelen a sivatagban voltunk, ott, ahol minden álmom elkezdődött. Homok, homok mindenütt és sok sivatagi rózsza. Összezsugorodva esőre vártak a virágok. Vártak a megváltó vízre, hogy kinyílhassanak végre. Olyanok voltak ők, mint én. Hisz én is évek óta arra vágyom, hogy kinyílhassak végre. Eszembe jutott az a rózsza, amit én neveltem a könnyemmel, míg nem voltál velem. Olyan szép nagyra nőttek e rózsák, hisz' folyamatosan kapták a könny-utánpótlást. Sétáltunk kéz a kézben és gyönyörködtünk a természet alkotta gyönyörűségben. Köszönöm, Kedves, hogy ide hoztál. Hisz minden gondolatom ezen a földön járt hónapok óta. Nem tudtam betelni a látvánnyal. Görcsösen szoritottam a kezed, hogy maradj velem. A sok összezsugorodott rózsza között két gyönyörű rózsza pompázott egymásba fonódva.

– Mondd, Kedves, mi ez? – kérdeztem Rád nézve.

– Ez a rózsák násza szívem, a szívek keringője.

Szememben boldogság-könnycsepp jelezte, hogy örül a lekem, remeg testem.

– Mondd, Drága! Lennél a bársonytakaróm? – kérdeztem félve, hisz úgy vágytam az ölelésedre. Szó nélkül megöleltél, és bársonyos takaróként befedtél. Megtörtént a csoda, két ember testének egybeolvadása. Nem volt akkor Te és én, csak mi voltunk, egy testként. Olyan gyönyör járta át testünket, amiben még soha nem volt részünk. Te bársonyos, gyengéd, figyelmes ölelésseddel, én a testemből feltörő, olthatatlan vágygal kényeztetted egymást, s együtt értünk a fellegekbe. Ez olyan csodálatosan sikerült, mert szívünk minden szeretete benne volt. Ez volt két ember beteljesült vágya, a rózsza násza.

Álmomban már minden olyan csodálatos volt. Remélem, a valóságban is átölel majd karod, és valóság lesz a rózsák násza, két ember legnagyobb vágya. Bármit hoz az élet, míg élek, szeretlek, tudd! Bárhol jársz, és bármit csinálsz, valaki Téged nagyon-nagyon szeret és fog szeretni örökre. Ha távozom majd e földi létből, akkor majd a felhő szélén ülve nézlek és

SZERETLEK ÖRÖKRE

Fess boldog életet!

Gondolati képek kergetik a fejemben egymást. Gondolatok-képek, hát utánuk eredek. Álmodom egy szép világot. Olyan világot, melyben a szeretet, az öröm és a boldogság az úr, ahol a szeretet éltet mindent. Ma már tudom, hogy a merész álmok életre kelnek. Életre kel a vágy, az elképzelt világ. Tihamér festő barátom néhány évvel ezelőtt magának társat álmodott. Fejében megalkotta azt a női alakot, kinek profilját és aktját vászonra is festette. Megalkotta önmaga számára a legtökéletesebbet. Minden este megállt a kép előtt, és boldog volt. Nézte a gyönyörű nőt, és szólt is hozzá.

– Megálmodtalak magamnak, Édes, és tudom, egyszer eljön a nap, és tested' érinti kezem a vászon helyett. Karcsú derekadon végigsétálnak ujjaim, és érzem majd tested melegét, selymes bőröd tapadását hozzám. Ó, mily csodás pillanat lesz az! Gyönyörű szemeddel rám nézel, mosolyogsz rám, és érezni fogom, hogy szeretsz engem. Kéjes akarást olvasok majd ki a szemeidből, és akkor boldoggá teszek, hogy életem boldogság utáni vágya általad beteljesedjen. –

Így ábrándozott a festő minden este. Napról napra egyre több képet festett, és minden képen ott volt az eszményi nő. Sokan kicsit bolondnak nézték. Én tiszteltem a kitartását, de nem hittem igazán abban, hogy a lefestett nő valósággá válhat egy nap. Jó egy évvel később nem akartam hinni a szememnek. Egy tavaszi napon két ember piknikezett a nagy réten éppen. Istenem! Már láttam ezt a képet! – fogalmazódott meg bennem, mikor rájuk néztem. Pont úgy simította a gyönyörű női kéz a férfi arcát, mint azon a festményen. Eszembe jutott a mondat, amit a festőtől sokszor hallottam.

– Figyeld meg, Bébi! Egyszer még ezzel a nővel piknikezek úgy, mint ezen a képen, amit festettem.

És tessék! Itt a beteljesült álom. Oly boldogok voltak ők ott, ketten, hogy látni is gyönyörűség volt a szemnek. Azóta tudom: nincs lehetetlen! Csak álom nélküli világ. Álmodjunk

hát! Erőszakmentes, segítő, boldog, szeretet-világot. Én megálmodtam az életre kelt sivatagot. Nem csak por és homok, meg hőség, hanem zöld rét. Pompázó fák és virágba borult sivatagi rózsák. Dalolnak a madarak, s aki ide téved, mind marad. Szeretéből van a láthatatlan fal, mely lágy fénnel öleli magához a magányos utazót, hogy a magányát oldja, s az társát megtalálja. Hogy kezét a másik ember kezébe tehesse, és hevesen szeresse. Test és lélek óriási örömtengerben úszik. Nincsenek hazug szavak, csak őszinte, tiszta gondolat. Szívből jövő, őszinte mondat. A barát, az igazi barát, aki boldogságod láttán Veled örül, és szívét elönti a szeretet, ha Neked a lehetetlen is sikerül. A társ, az igazi társ, aki Veled tart egy életen át. Aki azt mondja, amit gondol, és ha szó elhagyja ajkát, mikor azt mondja: szeret, akkor abban biztos lehetsz. Mikor őszinte a szerelem, az az igazi gyönyör, a boldogság. Mikor már a szavak is szívből simogatnak, mikor nincsenek tabuk, és leomlanak a falak. Mikor kérsz, és kapsz. Mikor adsz, és mindent többszörösen visszakapsz. Csodálatos legyen a világ, olyan, mint a festő vásznán. Simítsa arcodat az imádott kéz, azt kívánom én. Tovább álmodni a festő álmát a szeretetben-szerelemben, átélni a testek egybe gabalyodását. Mikor dalol a test és a lélek, az a boldog élet. Mikor egyet akar a szív és a test, örömet szerezni partnerednek és önmagadnak. Mikor minden porcikádban érzed a bizsergést, ha megérint a vágyott kéz Téged. Csókokkal elhalmozni és közös társasjátékba kezdeni. Társasjáték az, mikor az egyik test kérdez, a másik válaszol. Mikor az egyik kér, a másik ad. Azután már nincs kérdés és felelet, mert a két testből egy lett az éj leple alatt. Fénylő csillagok nézik fentről a sok boldog szívét és testet. A látványtól eláll a lélegzetük, és még nagyobbra nyílt szemmel tekintenek le. Ezért, ha felnézel az égre, szebb és nagyobb minden csillag, mert a boldog földi élet látványától ők is nagyon-nagyon boldogok.

Végy Te is egy vásznat és ecsetet, s fess meg a vágyaidat, az elképzelt életet. Mosolyt fess és boldogságot, egy szebb, boldogabb világot.

A mámor románca

Várlak, kedves, hogy megérkezzél. Lelkem ünneplőbe öltözött. Testemen a kedvenc parfümöd pihen csendesesen. A gyertyák már égnek, hisz testem-lelkem vár Téged. A pezsgő behűtve vár, hogy egymásra koccintsunk ezen az éjszakán. Ahogy két pohár összecsendül halkán, de sokat mondva, mi is úgy forrunk majd össze újra. Boldogan karomba zárlak majd, és utazunk újra az ismert, de mindig felfedezésre váró szerelem országba. Gyere, kedves, várok Rád! Rózsaszíromból vettem ágyat, hogy fokozzam a vágyat. Testem hív és vár. Szívem Érted dobban már. Itt vagy végre. Oly szép ez, hogy szavakba önteni nem tudom. Boldog, boldog vagyok nagyon, nagyon! Testedhez ér testem, és érzem, megremegek. Szeretlek, kedves! Ott van a fény a szemedben és az én szememben. A fény, a mindent elmondó ragyogás. A szótlan, de beszédes hívó vágy. Szívem tiszta ragyogás. Körbevesz egy burok. Most csak – te és én – mi vagyunk. Megszűnt a külvilág. Szemeidből olvasok némán, csendesesen. Szavak nélkül beszélgetünk kedvesen, kedvesem! Kezed puhán, finoman ér hozzám, mintha egy virágot simogatnál. Érzem szereteted vigyázó, óvó fényét. Már érzem a gyönyör előszelét. Testem már forró vágy. Érzem, tested válaszként lángol érte. Szemem örömtől és vágytól fátyolos. Ugye, Te is akarsz? Nem kellene szavak, mert érzem tested választát. Hozzám ér kezed, és édes borzongás fut át testemen. Finoman csókolom én is arcod, csókolom ajkad. Kezem felfedezi tested, cserébe Te is felfedezel engem. Előnt a vágy, az akarás. Akarlak Téged! Édes csókod megőrjít. Ez azért csodás, mert van két szív, ami egy dobbanás. Nekünk megadatott a csoda, az egymásra találás varázsa. Ritka kincs ez már a földön, amikor két ember himnusza az, hogy: én szeretlek, és Te szeretsz engem. Csók és puszi, mindig csak hevít, izzik testünk, mint a láva. Ó, ez a boldogság világa. Végigcsókolom tested, és kényeztetem minden részed. Válaszként hozzám érsz lágyan, kényezteted a Te orchideádat. Csókot adsz a virág szirmára, amitől belelveszek egy életre a vágy fokozódó

tengerébe. Már érzem, fél pillanat, és egybeforr testünk, érzem, együtt lélegzünk éppen. Tiéd vagyok, s Te az enyém. Ring testünk a mámorban, mint hajó az óceánban. Ringó testünk minden mozgása egy dallam, mely sok dallamból alkot majd egészet. Trallala-trallala, szól a dallam, a mámor románca. Magamba zártalak és nem akarom abbahagyni, foglyul akarlak tartani. Érzed? – kérdezed. Érzem! – suttogom, és boldog vagyok, nagyon-nagyon. Add a szád, hadd legyen teljes a nász! Érzem a dübörgést. A vágyból születő boldogságot. Te hangos vagy, én csendes, de most felkiáltok. Ne! Ne! Ne kínozz már! Tetőfokon a vágy, és az édes, kínzó mámorból forró eső fakad. Végigmossa testem, kívül-belül, kényeztetve, kedvesen. Egyszerre éreztük a boldogságot, a földi mennyországot. Megpihen testünk. Csendesen simogatom meg arcod, és szeretettel azt mondom: **ÖRÖKKÉ EZT AKAROM!** Te azt a kis boldogság-könnyet töröld le óvatosan, lágyan arcomról, és azt mondod: **SZERETLEK, NAGYON!** A rózsaszirmok boldogan mosolyognak. A pezsgőspoharak koccintásra várnak. Igyunk a boldog estére és egymás egészségére. Igyunk a boldog percekre, az örök szerelemre. Igyunk a szép estére, mikor két test összefonódott egy édes testbe. Várom a pillanatot, amikor ismét a Tiéd lehetek és Te az enyém. Ó, CSODÁS, SZERELMES SZERETKEZÉS A MIÉNK!

NEM MÁS EZ, MINT A MÁMOR ROMÁNCA.

Én így készültem Hozzád!

Olyan szép akarok lenni, hogy mindig engem akarj nézni.
Úgy akarok a szemedbe nézni, hogy azt soha ne tudd feledni.
Úgy akarok megszólalni, hogy mindig engem akarj hallgatni.
Úgy akarom megfogni a kezed, hogy érezd: örökre ott van Veled.
De, ha az Úr (ő tudja, miért) nem adott elég szépséget, elég csengő hangot, elég erős kezet, akkor – talán – a Bennem lévő szeretet felülaranyozza mindezt.

Ó, Uram, add, hogy így legyen!